

A főparancs

Istent Istenhez mérhető fokon, a felebarátot emberhez illő mértékben szeretni ez az ószövetségi írások: a Törvény és Proféták tanításának lényege.

A törvények, szabályok, rendelkezések erdejéből Máténál Jézus, ill. itt és Lukácsnál az írástudó, ezt a két törvényt emeli ki, mint a legfőbbet, mely minden más törvényt, szabályt, előírást felülmúl.

Jól van ez így, gondolhatjuk. Még Jézus is helyesli a szeretetnek ezt a két szintre bontását! Csakhogy Jézus nem ezért dicséri meg a törvénytudót, hanem másért.

Tudjuk, hogy a zsidóknál (de ma is a vallásos emberek számára) a helyes önszeretet, és a vele egyenértékű embertársi szeretet kevésbé volt fontos, mint az istentisztelet és imádat, amit lehetőleg a legfényesebb épületben, a legpompásabb liturgiával és mindent felülmúló áldozatokkal fejezett ki.

Az írástudó azt fedezte fel és mondta ki Jézus előtt, hogy ez a törvényértelmezés hibás, mert a szeretet lényege nem szüntethető: az Isten és emberszeretet nem játszható ki egymás ellen, a kultusz, a liturgia az erkölcsi törvénnyel szemben!

Ezt a felismerést dicséri Jézus, erre mondja, hogy az írástudó „nincs messze az Isten országától”.

A lélekvarás idején jó lenne tudatosítanunk nekünk is ezt, amit Jézus a samariai asszonynak Jákob kútjánál maga is megfogalmazott: „Az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát. Az Atya ilyen imádókat kíván. Lélek az Isten: akik imádják lélekben és igazságban kell imádniuk”(Jn. 4, 24-25).

Kovács László (Budapest)